3 éve óriási tragédia történt velem s a családommal, hisz elvesztettük a családfőnket, az édesapámat. Olyan hirtelen történt minden. Vasárnap még mulatérozott a szomszédokkal, hétfőn meg már holtan feküdt a kórházi ágyon. Tüdőembóliában hunyt el, ami csak annyit jelent, hogy egy vérrög felment a tüdejére, és megfulladt. Az orvosok azt hitték, szívbeteg, ezért rosszul kezelték, s nem bírta tovább. A boncoláskor derült ki, mi is volt igazán a baja. Nagyon nehezen vészeltük át ezt az időszakot, a sebek lassan kezdtek begyógyulni. Anyagi helyzetünk az elején nem volt a legjobb, anyukámnak több munkahelyet kellett változtatni, mert vagy csődbe ment az üzlet, ahol dolgozott, vagy annyira kevés fizetést adtak neki, hogy nem tudta egyetemre járatni a nővéremet, s magunkat sem tudta abból a kevés pénzből ellátni. De mindent megadott nekünk, nem éreztük különösebben a hiányt, azért láttuk, hogy mennyire nehéz anyának mind a két szerepben helytállni, de derekasan kiállta a nehéz próbákat.

Most minden egyenesbe jött anyagi helyzetben, s anyukám és a nővérem lelkiállapotában is, csak nekem fájt a szívem, de olyanerősen, hogy sokszor zokogtam. Nagy volt a hiány a lelkemben, egyszerűen csak hiányzott az apa. Az a védelem , az a fegyelem, amit ő biztosított számunkra. A sebeim ismét felszakadtak, s nagyon érzékennyé tettek, félelmet keltettek bennem. Félelmet azért, nehogy elveszítsem édesanyámat is.

Ez a félelem egyre inkább táplálódik, nő a lelkemben, s itt az idő, el kell utaznom. Egyhetes osztálykirándulásra indulok pár nap múlva Balatonra. Még két nap, és indulok, de nagyon félek, mi lesz addig anyukámmal, mi lesz, ha történik valami vele. Kétségbeesett vagyok, csak azzal tudom nyugtatni magam, hogyha igazán jó az Isten, és szeret engem, nem ad olyan keresztet, amit nem tudok cipelni. Vagy ha igen, elvérzek a mázsás súly alatt s feladom, csak reménykedni tudok abban, hogy szeret engem, s nem engedi, hogy még egy tragédiát átéljek. Meg hát van még egy okom, hogy ne akarjak erre a kirádulásra elmenni. Az osztály...Nem szeretnek engem, bántanak, mert tudnak. Én nem tudom megvédeni magam, gyenge vagyok ahhoz, s nincs ki megvédene... Tudják, hogy nincs apukám, anyukámat meg nem akarom az én bajaimmal terhelni, épp elég gondja van szegénynek.

Eljött ez a nap is, indulnom kell. Anya nyugtatgat, nem lesz semmi baj, s én elfogadtam ezt a kijelentést , s ráparancsoltam az érzéseimre, hogy gyorsan fejezzék be ezt a játszadozást. Könnyes búcsút vettem anyukámtól, s végignéztem a többi gyereken, milyen boldogan ülnek fel a buszra várva a kalandokat, s én, mint egy kicsi elsős, sírok anyukám vállán. Megembereltem magam, s miközben felszálltam a buszra, próbáltam a hozzáállásomon változtatni, győzködtem magam, hogy milyen jó és felejthetetlen lesz ez a kirándulás és próbáltam nem az otthoniakra gondolni. Megpróbáltam jól érezni magam, ismét beilleszkedni a csoportokra oszlott közösségben. Több csoport is volt. Voltak a menő lányok, a menő fiúk, a stréberek és okostónik, na meg én. Próbáltam beolvadni mindenhová! Olyan voltam, mint egy kis szőlő tengernyi csípős paprika között. Nem hozzájuk való. Vagy mint egy színtelen pipacs a sok színes és nemes virág között.

A hosszú utazás után este már a Balatonon is voltunk. Bepakoltunk a szálláshelyre, megvacsoráltunk, s lefeküdtünk. Reggel 8 óra tájt költögettek minket, hogy fél kilencre legyünk lenn az étkezdében, reggelizni fogunk. Ettünk, s utána átbuszoztunk Siófokra, onnan hajóval Tihanyba. Megnéztük a tihanyi apátság templomát, megettünk egy-egy gombóc frissítő fagylaltot és visszahajókáztunk Siófokra. Ott buszra szálltunk, és visszamentünk a szálláshelyre. Délután, miután megettük az ebédünket, elmentünk fürödni a Balatonba. Fantasztikus volt, annyira jól éreztem magam! Így volt a hét többi napján is. Délelőtt utaztunk várakat, nevezetességeket látogattunk meg, délután meg fürödtünk.

A harmadik nap viszont valami nagyon különös dolog történt. Délután volt, fürödni mentünk. Míg készülődtem a csobbanásra, apukám jutott eszembe, nagyon erősen éreztem a hiányát s még ha akartam, sem tudtam megfeledkezni róla. Lementünk a partra. Beleléptem a vízbe, irtó hideg volt. Meglocsoltam karjaimat, lassan megszoktam a vizet. Bennebb merészkedtem, s valamibe úgy belevágtam a lábam, hogy azt hittem, menten rosszul leszek. Lebuktam a víz alá, hogy megnézzem, mibe is ütöttem bele az egyik végtagomat. Egy nagy kő lapult a tó fenekén. Méregettem, nézegettem, s észrevettem, hogy valami csillog a kő mellett a homokba fúródva.

Megragadtam, lemostam a hegyéről az odaragadt homokot. Nem akartam, hogy bárki is meglássa ezt a csillogó tollacskát.

Kiúsztam vele, s elrejtettem a táskám legmélyebbik zugába, aztán, hogy senkinek se tűnjön fel, mivel is ügyködök, visszamentem játszani a többiekkel. De egész idő alatt elvonta a figyelmem az aprócska, csillogó toll. Törtem a fejem, mi lehet az? Aztán eszembe jutott, hogy a minap olvastam a Tündér Lala című könyvet, s abban is volt egy jogar, ami a konvertor által csillogó tollá változott. Lehet, hogy az a toll is igazából egy jogar? De hiszen akkor tud varázsolni! Nem, nem lehet, ilyen csak a mesékben van... Azért egy próbát megér!

Visszamentünk a szálláshelyre. Az udvaron elmondták a vacsora időpontját és a találkozóhelyet, ahonnan majd az étkezdébe vonulunk. Még pár információt közöltek, s azzal felmentünk a szobákba. Mindenki lezuhanyozott, s elérkezett az étkezés ideje. A szobatársaim lementek a találkozóhelyre, én meg ottmaradtam még egy kicsit a szobában. Elővettem a tollat, s kívántam tőle, lám: teljesíti-e? Valóban varázseszköz? Azt kívántam, hogy még egyszer megölelhessem apukámat, és beszélgethessek vele. Egyszercsak éreztem, ahogy a lelkem elhagyja a testemet, s édesapám karjaiban pihen meg.

 Apa, te vagy az?

 Én vagyok. Itt vagyok, ahogy kérted.

 Jaj, Istenem! De jó megint együtt! Jaj, apuka, olyan nehéz nélküled! Annyira hiányzol, meg látod, hogy bántanak?

 Látom, hiszen mindig figyellek titeket, és vigyázok rátok. Ne foglalkozz velük, buták, rettentő buták! Nem tudják elfogadni, hogy te sokkal értékesebb és különlegesebb vagy. Sajnáld őket, pici lány. Ők nem tudják elfogadni magukat, azzal, hogy téged bántanak, csak a saját hibáikról terelik el a figyelmet. Érted?

 Értem.

 Légy magabiztos, s mutasd meg nekik, hogy te is ugyanolyan értékes, sőt még értékesebb vagy, mint ők. Ami a hiányomat illeti, én nem haltam meg, és nem is fogok, itt vagyok veled, vigyázok rád! Bármikor, ha valami bánt, én itt leszek neked, nem hallasz engem, nem látsz, de érezd, hogy melletted vagyok! Nagyon szeretlek! Légy jó kislányom, kincsem!

 Én is! Én is!

Megölelt, homlokon csókolt, s eltűnt örökre. A tanárnő unszolására ébredtem.

 Tamara! Tamara! Mi történt veled, úgy megmerevedtél, mintha szellemet láttál volna!

 Csoda történt velem! Óriási csoda!

Azzal elindultam vacsorázni.

Tompos Tamara 7.A o.t., 2017

Tompos Tamara ezzel az írásával dicséretben részesült az Apáczai Csere János Magyar Nyelv, Irodalom és Kultúra Nemzetközi Tantárgyverseny döntőjében Pécsett, 2017. októberében .